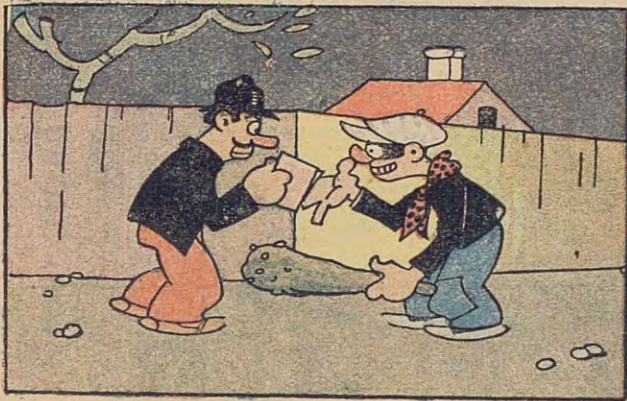

WEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

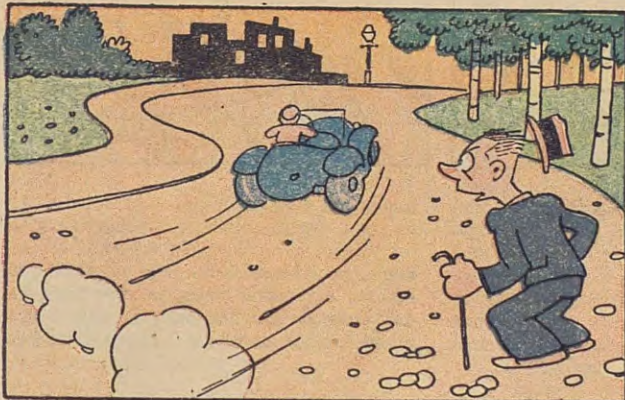
M I S T E R I

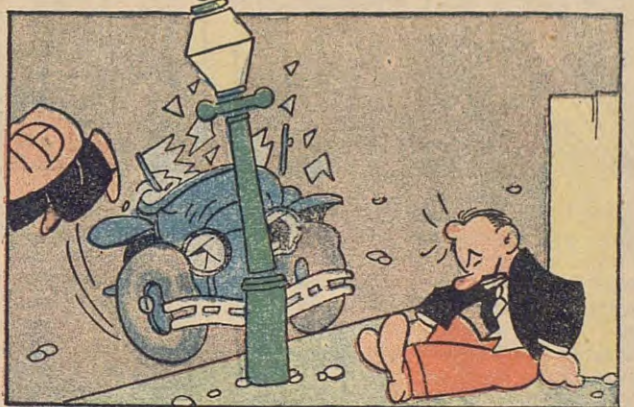
Un lladre a don Gundemar
vint duros li va robar.

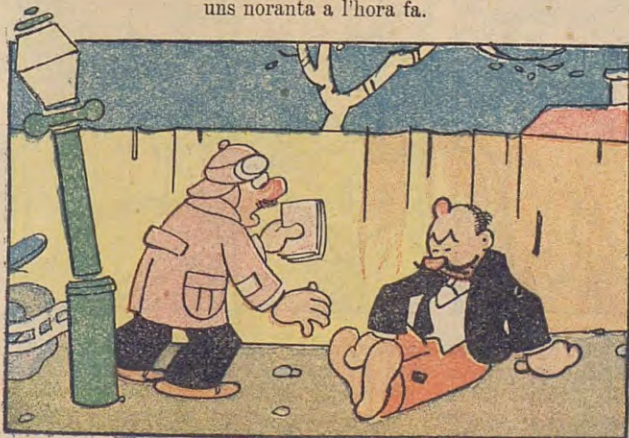
Després d'haver-lo robat,
d'un cop, *nocau* l'ha deixat.

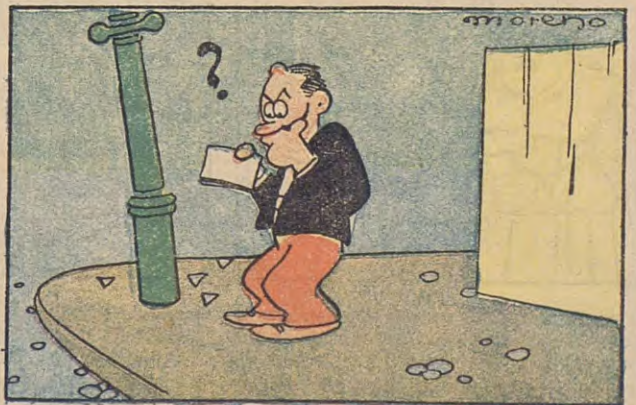
L'automòbil d'en Java
uns noranta a l'hora fa.

Davant de don Gundemar
amb el fanal va topar.

Creient que l'ha atropellat
vint duros li ha regalat.

—O el lladre s'ha penedit...
o... no sé què ha succeït!

:: :: EN JERONI :: ::

Text de J. FECIT

(Tercera part.)

Dibuixos d'en MIRET

L'estudi que en Jeroni presentà a l'Exposició més hauria valgut que no l'hi hagués dut, perquè els elogis que per ell rebé de pintors notables i eminents, tingueren un mal resultat: En Jeroni, que sempre havia estat un xicot simpàtic i modest, anà tornant-se presumit i antipàtic de tant parlar

de si mateix amb elogi, i per contra trobant malament el que feien els altres sense respectar prestígis. Don Joaquim no feia gaire cas d'aquesta actitud del seu deixeble predilecte, però arribà a alarmar-se quan ja s'atreví a trobar defectes en la seva producció, en la d'ell, que era el mestre! En

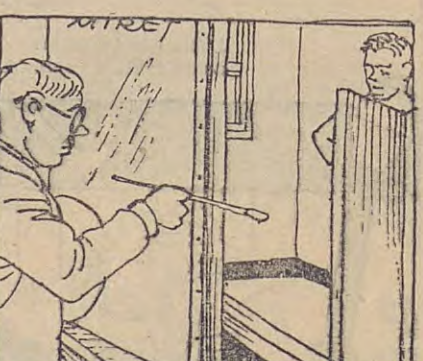
Jeroni, llegint les mil tarambaneries que, per a atraure l'atenció sigui pels medis que sigui, empenen avui molts crítics d'art, i no tenint una base prou sòlida encara de coneixement per a pair-ho, hi caigué, com sol dir-se, de quatre potes, i amb l'audàcia que dóna la ignorància s'atreví a despre-

ciar-ho tot i a crear formes noves, que consistien en imatges pròpies del desvari d'una febrada de 41 graus. Agrupaments incoherents: una llauna de sardines, una mula morta, una magneto, una clau anglesa i un tramvia d'Horta, per exemple, eren els elements de bellesa plàstica que integraven el

quadre. Don Joaquim comprengué massa tard que era aquell un cas perdut. Volgué esforçar-se en fer-li entendre que la bona qualitat d'una pintura no estriba en l'assortit heterogeni que pugui proporcionar un quarto de mals endreços ben proveït o una sala d'operacions quirúrgiques, sinó en la

humanitat amb què hagi sabut interpretar un tema, fent-lo viure, però d'aquella vida intel·ligent que poleix els esperits i els sublims. Jeroni considerà que ja en sabia prou i massa per haver de suportar les antiquades idees de don Joaquim, i oblidant tot quant li devia, se'n anà del seu taller i de

la seva tutela. Els pares li donaren la raó. es veia ben clar que don Joaquim tenia enveja del geni del seu fill, i venent-se un tros de terra que tenien, pogueren costejar l'anada del noi a París, on triomfaria sens dubte. Arribà el nostre geni a París carregat de vanitat i il·lusions, acudí a les

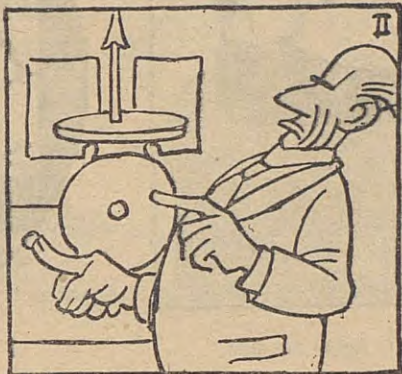
penyes del Cafè de la Rotonda, on fou molt ben acollit mentre, generosament, pagava les consumacions de tots. Però els diners s'acaben sempre massa aviat, i el nostre futur gran mestre es quedà amb la roba que portava, abans que fos reconeguda la seva gran capacitat artística. Llavors co-

mençaren les angúnies, les primeres, que són les més amargantes. Dies de no saber què menjar, és a dir, saber-ho, saber-ho sí que ho sabia, però ¿com fer-ho? Un pintor de l'antiquada manera de don Joaquim, li oferí de servir per a model, i hagué d'acceptar per a poder menjar. (Acabarà.)

Invenció productiva

Dibuixos d'en CORNET

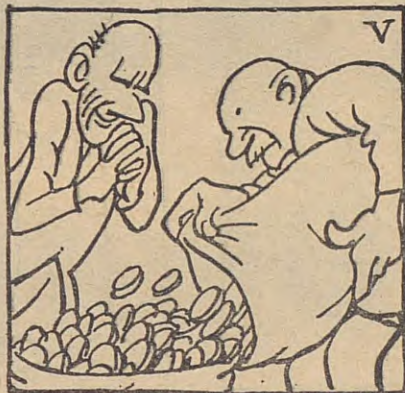
Per en GUILLEM D'OLORO

Kawil Hamol, el famós inventor nord-americà, estava molt joiós del seu nou invent: una meravellosa màquina combinació de baròmetre, anemòmetre, parallamps i ca-

lendar del Pagès, qu'estenia, o havia de tenir, la propietat de fer ploure, de fer bufar el vent, o de fer lluir el sol a voluntat de l'operador. No cal dir que, en saber-se als

Estats Humits de la Llei Sèca que Kawil Hamol havia inventat aquest meravellos apparatus, tothom cuità a encarregar-ne pel que li convenia.

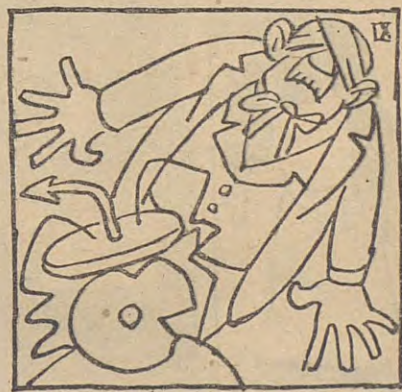
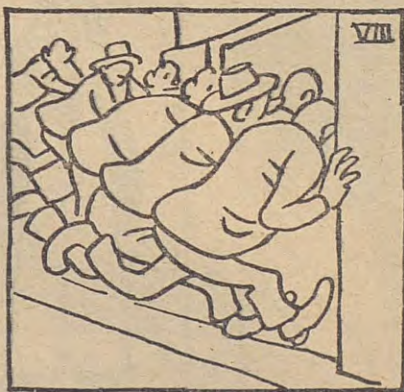

Però fou un multimilionari, el famós Mr. Pap Harra, rei dels paraigües i de les ombrel·les, el qui a força de pagar dòlars i més dòlars, logrà obtenir l'exclusiva de l'explotació del nou invent.

Veus aquí que quan tothom estava fruint dels beneficis de la primavera, gaudint de l'oratzol suau i prenent el sol tebi, Mr. Pap Harra, apretant el botó de l'aparell, produí una assolellada, comparable a

la que hem patit fa poc a Barcelona, i tothom cuità a comprar-li ombrel·les i vanos.

Però quan els carrers de la ciutat eren plens de senyores amb ombrel·les i senyors amb parasols, Mr. Pap Harra tornà a apre-

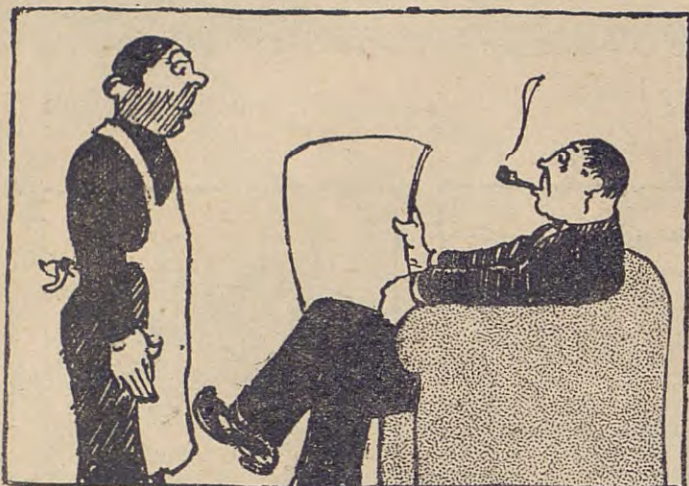
tar el botó, i una pluja desaforada desencolà tota aquella exhibició semi-xinesa.

Llavors tothom corregué a adquirir paraigües a casa Mr. Pap Harra. Aquest,

quan hagué acabat les existències, cuità a apretar novament el botó i produí una ventada de vent que girà tots els paraigües a l'inrevés...

I seguint així, hauria esdevingut milionari si el públic, exasperat, no li hagués trencat l'aparell i també la cara al mateix temps.

Un cas de ràbia

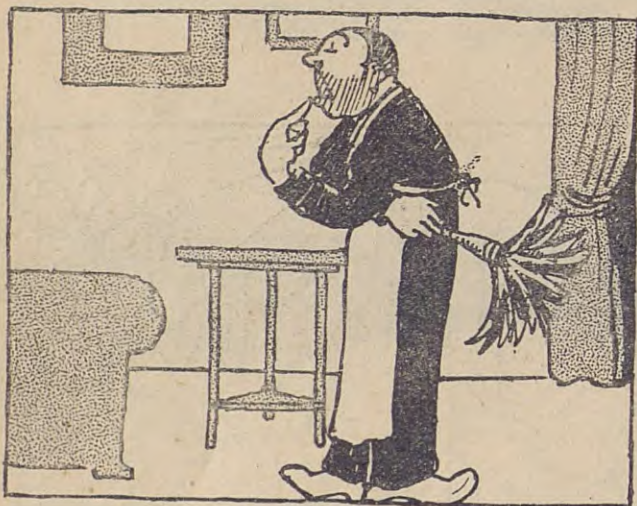

—Mira, Pepet, demà em crides a les sis sens falta, que tinc de marxar.

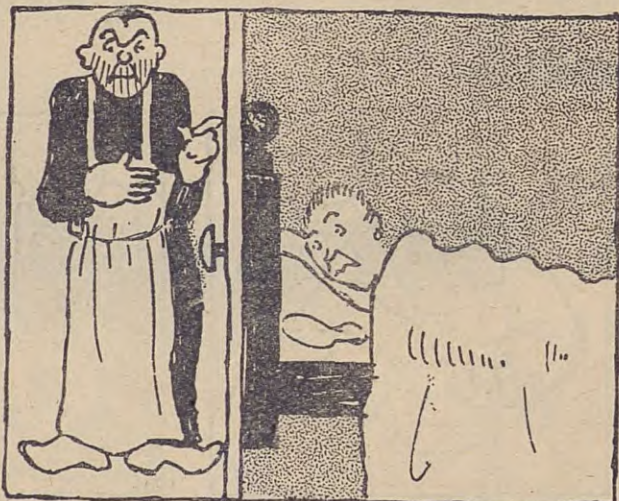
—Molt bé, senyor.

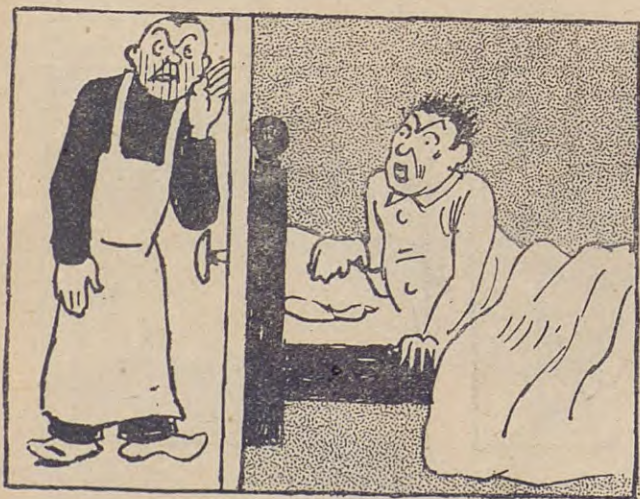
—.....!

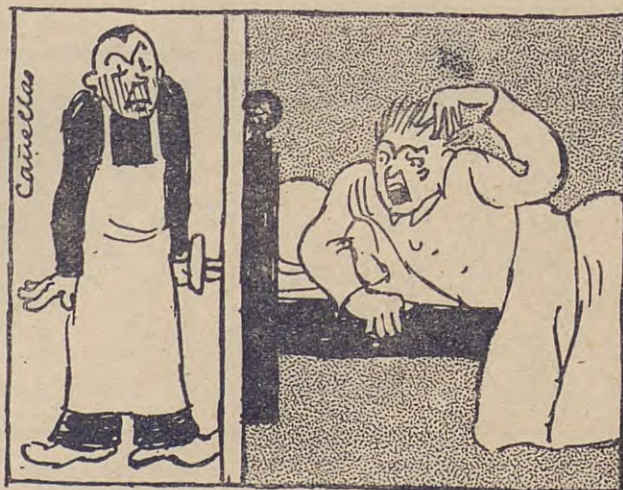
—Ara no puc recordar l'hora que va dir-me que el despertés!

—Perdoni, senyor. No recordo si tinc de cridar-lo a les set o a les vuit.

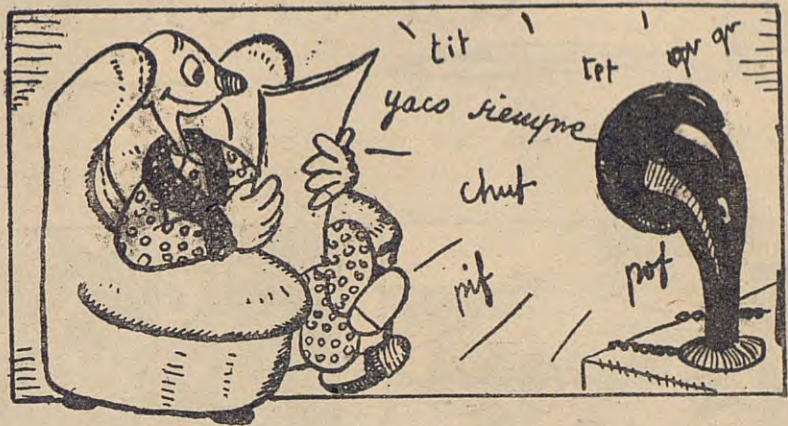
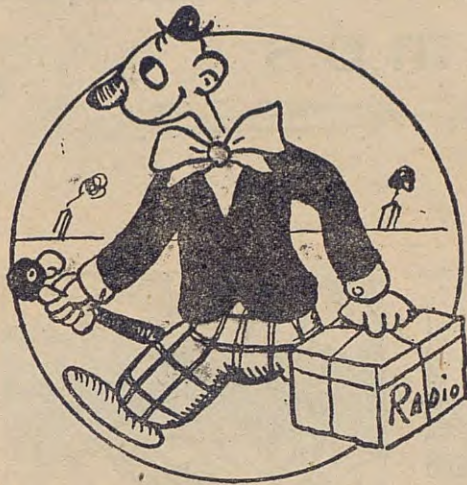

—No, home, no! Vaig dir-te a les sis! ¿Quina hora és, ara?

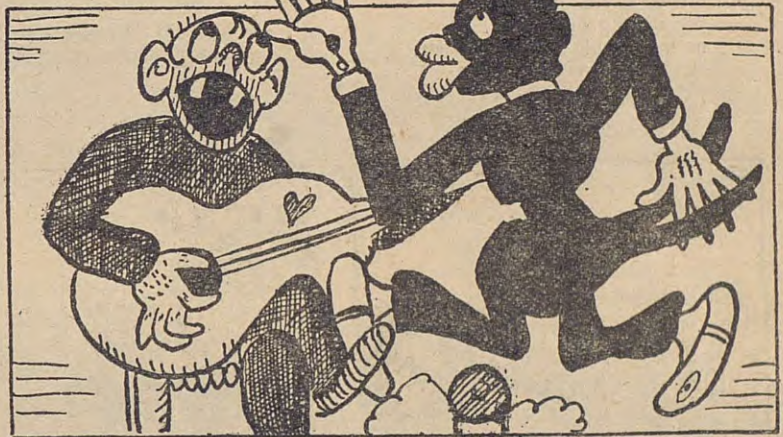
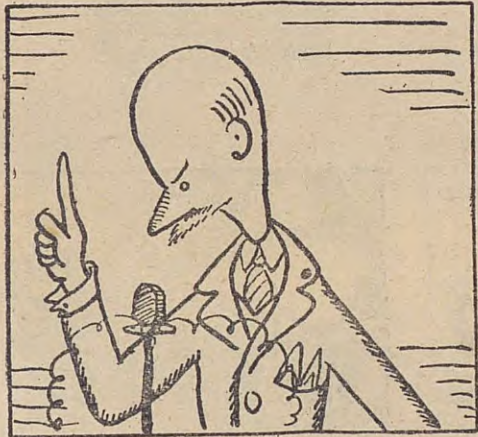

—Ara?... les nou!...

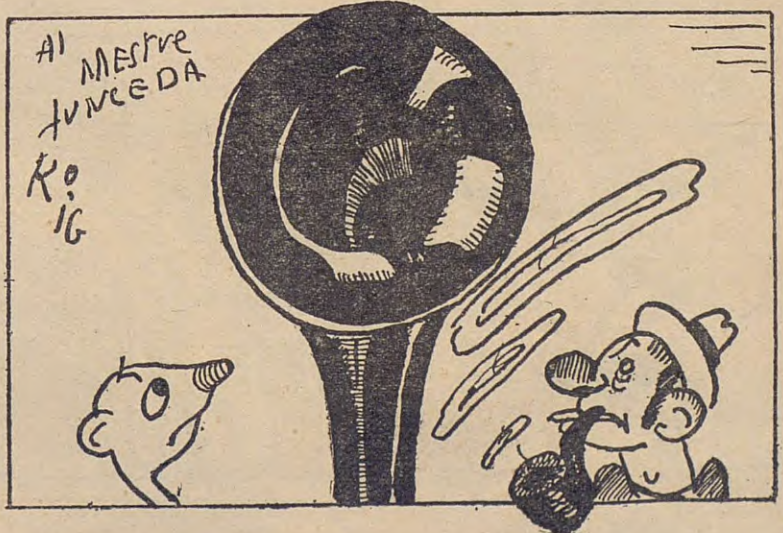
R à d i o l l a u n a

Agapit Fil és un entusiasta ràdioent, i, cansat de la galena, no ha parat fins a comprar-se un aparell amb alta veu, a fi de fer-se més capaç dels seus avantatges.

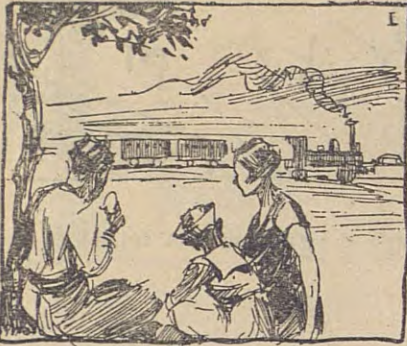

Frueix ara amb gran goig de les descomunals conferències sobre la fabricació dels cucs artificials per l'obtenció de la seda artificial, i l'ensenyança del xarleston pel professor Bet-um.

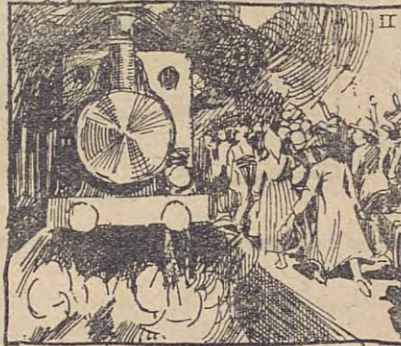

Mes, un dia observà amb gran sorpresa que la trompa havia crescut. Consultat el cas a un perit, trobà la solució: és que la llauna que dona la ràdio s'acumulava amb la llauna de la trompa.

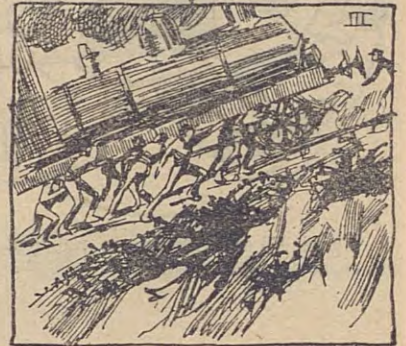
Un tren famós

I
Hi ha cert tren en nostra terra,
que no el vull anomenà,
perquè la gent de per 'lla
no em vinguin a moure guerra.

II
L'horari se'l fa tot sol
i en retràs mai queda curt.
puix ja sap tothom que surt
quan vol i arriba quan pot.

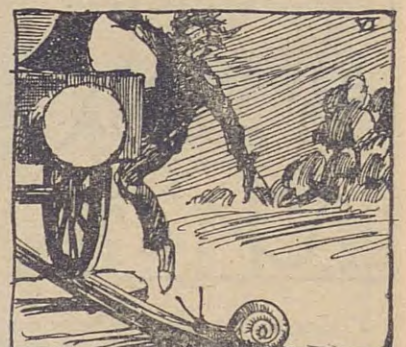
III
Quan arriba a una pujada,
per més que li clavin llenya,
com l'ase quan hom el renya,
la màquina hi fa parada.

IV
I el jefe, als passatgers fa:
—Primera, no s'amoïnin.
Segona, a peu i caminin.
Tercera, a peu i a apretà!

V
Quan a les vinyes hi ha
bon xarel o moscatell,
baixes, en culls un cistell
i al tren tornes a pujà.

VI
Era un dia que plovia
que el maquinista veié
un gran caragol bovè
passejant-se per la via.

VII
De seguida el tren parà
perquè es recordà a aquella hora
que era de la Protectora
i el cargol anà a salvà.

VIII
Camina una horeta el tren
i es detura altra vegada,
puix la via està ocupada
per un cargol novament.

IX
El maquinista ha baixat
per salvar el bestiol,
i es troba... el mateix cargol
que al tren s'havia avençat!

-:- L' est a f a -:-

EL baró de Nizink era conegut a tota la ciutat per tronat i malgastador. Bastava que un criat es presentés a qual-sevol botiga de part del baró Nizink perquè el traguessin a cops d'escombra. La fama del seu nom havia arribat fins a totes

¿Què volia? Quasi res!

—Senyor director, hauria de fer-me la mercè d'avençar-me deu mil duros que necessito immediatament per a certes atencions urgents.

—Però, senyor baró... i les garanties que per tal préstec són indispensables...

—¿Quina garantia millor que la del meu nom?

—En efecte, senyor baró... ejem... ejem... el seu nom és prou conegut... massa conegut, potser.

—Què, què en té que dir...

—Ja veurà, li seré franc... el seu nom té fama de no servir per res, com a garantia de diners...

—Li perdono l'error perquè es veu que no està assabentat de la dolorosa pèrdua que he sofert amb la mort de la tieta Ester Lina. He heretat un milió de duros...

—¿De debò?

—Sí, senyor, però no els puc fer efectius fins al mes entrant, perquè el testament així ho disposa. Per això li demano els deu mil duros.

—Si és així...

—Si en dubta, pot telefonar al meu Banc... No m'he dirigit a ells perquè trigarien massa els diners i els necessito abans d'una hora.

El director del Banc no s'ho féu dir dos cops. Es tractava de complaure un milionari que potser li proporcionaria, en endavant, bons negocis. Telefonà, doncs, a la ciutat natal del baró.

—¿És cert que el baró de Nizink ha heretat un milió de duros?

—Sí, senyor—li respongueren.

—Senyor baró, a les seves ordres—féu el director, inclinant-se davant son visitant. —Dispensi la molèstia que li hagi causat: pot passar per la caixa a cobrar de seguida els deu mil duros.

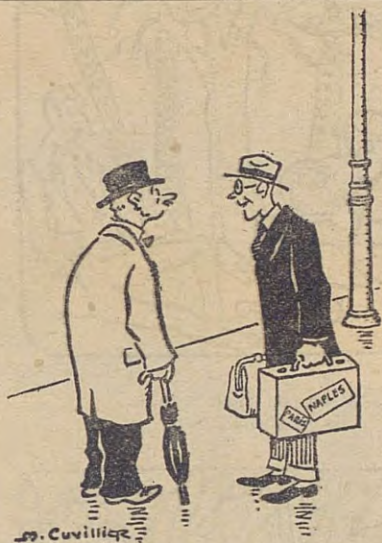
L'altre saludà, anà a cobrar i marxà... Però no era el baró!

Fes favors!...

El fill de l'avar Agarra anà al riu a passejar, i com que l'herba era humida relliscà i caigué de cap al corrent, que se l'enduia i hauria mort ofegat si no fos que un individu, amb coratge sens igual, es llençà de pressa a l'aigua i el pobre xicot salvà. L'endemà l'avar Agarra trobà pel carrer, passant, el salvador del seu fill, i digué, allargant la mà:

—¿És vostè qui ahir salvava el meu noi del riu?—Veurà—diu l'altre, amb tota modèstia, no en parlem més. Ja ha passat!
—¿No en parlem més?—cria Agencara la mà allargant. [rra,
—Doncs no en mancaria d'altra! Si és vostè qui el va salvar vull que em digui on és la gorra que el noi portava! Veiam!

P. E. P.

—¿Que fumava el Vesubi quan hi vas pujar?

—No, perquè hi havia senyores.

(De *Pèle Mêle*)

les ciutats del regne, i arreu els sastres i els prestamistes estaven advertits de no deixar-se enganyar pel trampós baró.

Però el baró tenia una tieta vella, la riquíssima dama na Ester Lina, propietària de veritables boscos de paper de l'Estat i de tonelades de bitllets de banc. I l'oració que en Nizink adreçava cada dia al cel era que Déu concedís una bona mort a la seva aimada tieta.

Fins que un dia el cel oí els seus precis, i la velleta Ester Lina morí rodejada de totes les atencions que es mereixia i tothom pogué dir al venturós hereu:

—Aconsoli's. Vostè ha fet tot el que ha pogut.

Per heretar—pensava ell, però no ho deia.

Els altres també ho pensaven.

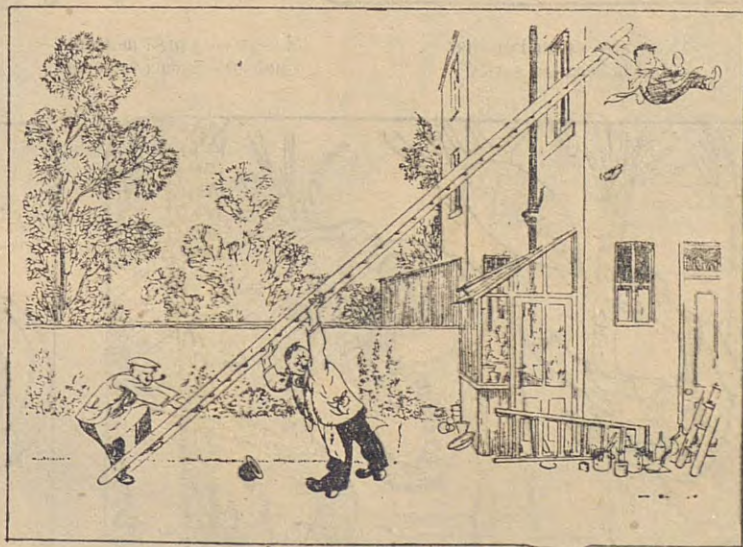
I tampoc no ho deien.

* * *

Ester Lina morí el dia 25 del mes que aleshores corria, i el dia 28, es presentava al Banc Central d'una ciutat allunyada de la del succés, un individu elegantment vestit, qui es féu presentar al director amb el nom de baró de Nizink.

El director arrufà el nas.

—Aquest trampós arruïnat!... ¿Què voldrà?

—On diastre s'ha ficat aquest tabalot d'aprenent!

(De *T.e Passing Show.*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

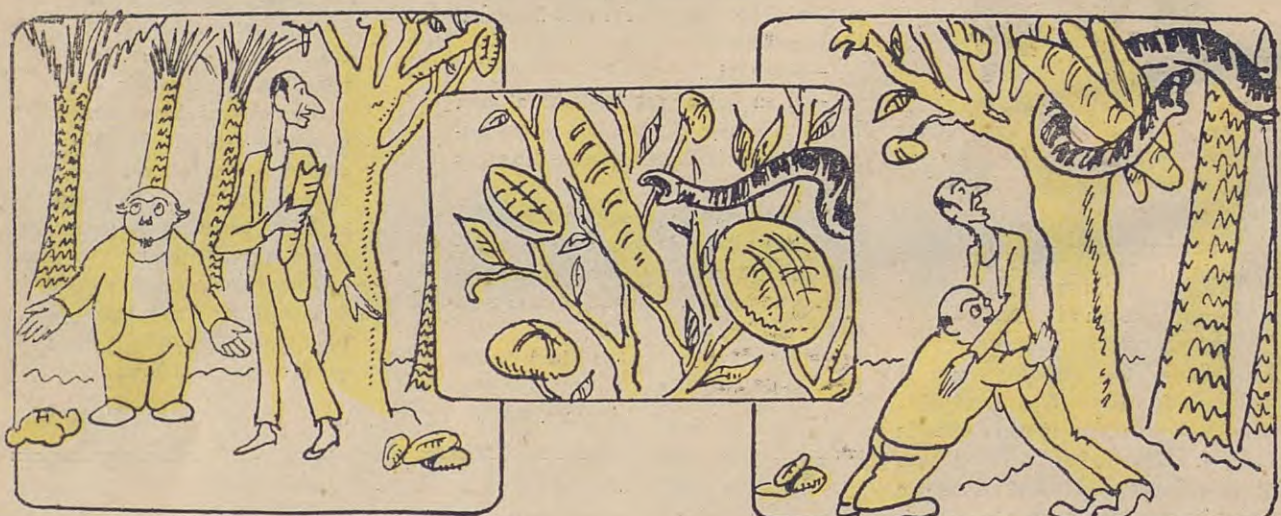
Troben la taula parada
i un taxi a la cantonada.

Abans no tornin els negres
pel bosc s'escapen, alegres.

Després de molt camina
han trobat l'arbre del pa.

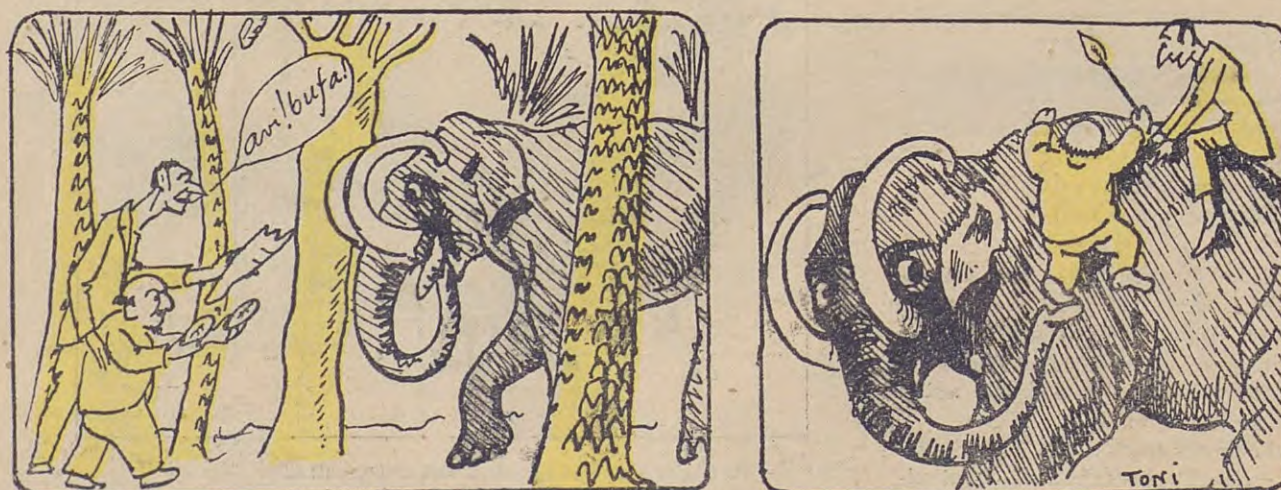
A son peu s'han instal·lat
i de gust s'han atipat.

—Noi, això és un Paradís!
—¿I si la serp ens sortís?

I surt en aquell moment
molt gruixuda i imponent.

Però en lloc de fer-los res
només pren dos pans o tres.

—Noi, no et causi més espant.
No és pas serp, sinó elefant!

De llonguets l'han atipat
i molt amics han quedat.

I essent l'hora de marxar
a coll-i-bé els fa pujar.